

Hồi Thứ Ba Mươi Sáu

Kẻ Ác Đến Lúc Chết Vẫn Ác

Người Gian Sau Cùng Cũng Là Gian

P

hát hiện Quy Nguyên có phần chậm chân, Đồng Hoàng Yến thoáng lùi lại:

- Hài tử đã sao rồi?

Quy Nguyên bối rối:

- Thương thế chưa bình phục! Mẫu thân có thể giúp, đưa hài nhi cùng đi?

Điền Trung cũng dừng lại, nôn nóng câu gắt:

- Người lại giở trò gì đây? Người đừng nghĩ ta không biết người đang nghĩ gì!

Cố kềm nén cơn phẫn nộ, Quy Nguyên cười gượng:

- Hài nhi chỉ đi không kịp! Nếu phụ thân vội thì đừng chờ hài nhi! Đã có mẫu thân đây rồi!

Lão cười lạnh:

- Người còn xem ta là phụ thân sao? Ta hỏi người, tiện tỳ Hồ Bạch Cúc đâu? Ắ đã nói với người những gì?

Những muốn nói hết cho hả tức, những một lần nữa Quy Nguyên cố kiềm nén:

- Hài nhi chạy đến đây, phát hiện phía Môn chủ khá cô thế! Mãi lo giúp Môn chủ, hài nhi không biết ai đã cứu ả!

- Hừ! Người không biết hay người không muốn nói?

Quy Nguyên sợ khó lòng kềm chế sẽ để lộ quá sớm mưu đồ, vội đưa mắt nhìn mẫu thân để cầu cứu:

- Mẫu thân...

Đồng Hoàng Yến đương nhiên không thể không bênh vực cốt nhục của mụ:

- Nguyên nhi dù đang mang thương tích nhưng vẫn tận lực, lão cũng thấy rồi, sao còn nghi ngờ Nguyên nhi?

Điền Trung bữu môi định nói lời nhắc nhở kịp lúc Đồng Hoàng Yến khiến lão giật mình:

- Môn chủ hiện chưa biết đâu là Thái Cực Động, sao lão vẫn cứ chần chừ?

Lão quay đi, chỉ ném lại một câu:

- Thái độ của Nguyên nhi không đáng tin! Ta khuyên mụ đừng quá mê muội! Hừ! Vút!

Không muốn mẩu thân vì nghi ngờ sẽ tiếp tục dò hỏi, Quy Nguyên thúc hối:

- Chúng ta cũng đi thôi, mẩu thân!

Đồng Hoàng Yến nhìn Quy Nguyên như muốn hỏi? Nhưng có lẽ do câu hỏi thật khó thốt ra nên mụ thở dài và dìu Quy Nguyên cùng đi!

Họ vừa đi khuất, Gia Cát Phàm và Du Thừa Phong xuất hiện!

Gia Cát Phàm gật đầu:

- Có lẽ đúng như người nói! Quy Nguyên không phải cốt nhục của Điền Trung!

Du Thừa Phong lắc đầu:

- Nếu là vậy, Quy Nguyên sẽ càng thêm khó xử! Mụ Đồng vừa là thân mẫu vừa là hạng nữ nhân lăng loạn trác nết, có thể đã a tòng cùng gian phu sát hại chính thân phụ!

Gia Cát Phàm lại gật đầu:

- Chuyện chưa biết thế nào, nhưng ta và người nếu có dịp dừng bao giờ để Quy Nguyên có những hành vi bất đạo! Người các phái hiện ra sao?

Du Thừa Phong bảo:

- Tiểu diệt có bảo họ đừng đi theo nhưng dường như họ sẽ ngấm ngầm làm theo điều họ muốn!

Gia Cát Phàm đưa mắt nhìn xa xôi:

- Như vậy cũng phải! Ta không thể ngăn họ nếu họ muốn được tận mục sở thị, nhìn thấy ác ma rồi sẽ bị trừng trị! Chỉ mong sao Bất Thông kịp luyện xong tuyệt nghệ đúng lúc! Đi thôi!

Vút! Vút!

Đúng như Du Thừa Phong đoán, người của các phái sau đó cũng lần lượt bám theo. Tất cả cùng đi về một hướng, vô tình đó là hướng dẫn đến Thiên Nhất Trang, cho họ biết Thái Cực Động và Thiên Nhất Trang thật sự có liên quan!

*

* *

Bất Thông đứng lặng người một lúc và khó xử trước hai lão nhân đang quỳ trước mặt chàng!

Càng thấy chàng lặng yên, Sa Hồng Cát càng lo lắng! Lão vẫn tìm cách nài nỉ:

- Như thiếu hiệp nói, tề phái hiện giờ vẫn còn Tạ Bất Mê! Chỉ cần sau này Sa mỗ trao truyền toàn bộ bí kíp sư môn cho y, nhất định y sẽ là một chưởng môn nhân tốt! Còn Côn Luân phái nhờ đó sẽ phát dương quang đại, không như Sa mỗ đã làm tề phái lâm cảnh diệt vong!

Hoa Vô Sắc cũng nói:

- Tề phái cũng đã có Du Vấn Thiên, Trang Vi Nghĩa! Hoa mỗ chỉ muốn dừng chuỗi ngày còn lại cùng thiếu hiệp khôi phục Thiên Nhất Trang, chuộc lại mọi lỗi lầm trước đây!

Bất Thông hít một hơi thật dài:

- Như nhị vị nói, Tôn Nhất Bình đã dùng Hấp Nguyên Đại Pháp, sát hại gia nội tổ và tề sư bá?

Sa Hồng Cát gật đầu:

- Không sai! Tuy Xích Hỏa Đầu Đà đã cố dẫu, nhưng Tôn Nhất Bình vẫn tìm cách để Xích Hỏa Đầu Đà tự nói ra cách vận dụng đại pháp Hấp Nguyên! Vì chưa lĩnh hội đủ cách vận dụng nên y chỉ có thể làm Văn lão trang chủ và đại sư ca của y bị rối loạn kinh mạch và chết thảm!

Hoa Vô Sắc tiếp lời:

- Cứ điều này mà suy, Hấp Nguyên Đại Pháp vốn là công phu bàng môn tà đạo, Tôn Nhất Bình có bị cuồng tâm loạn trí cũng là điều không tránh khỏi!

Chàng nghiêm mặt:

- Có điều này tại hạ nghĩ không cần phải giấu nhị vị! Nếu Tôn Nhất Bình thật sự đã phát cuồng, theo lời thuật lại của Thạch Bích Vân thì chính là do nàng dùng vật nhọn đâm vào huyệt Đại trụy của lão, không phải do Hấp Nguyên Đại Pháp dẫn đến hậu quả đó!

Sa Hồng Cát tuy có thoáng ngẩn người khi nghe chàng nói như vậy nhưng sau đó lão vẫn nói:

- Dầu sao, kẻ nào luyện Hấp Nguyên Đại Pháp trước sau gì cũng bị chính Đại Pháp này làm cho tính mạng lâm nguy! Sa mỗ đã lập thế rồi, bất luận thế nào cũng không bao giờ dưng đến loại Đại Pháp kinh tởm đó!

Hoa Vô Sắc bỗng phục lạy:

- Trang chủ! Xin hãy thu nhận lão nô! Lão nô nguyện không bao giờ phản bội và cũng không bao giờ dưng đến Đại Pháp Hấp Nguyên! Nếu trang chủ vẫn quyết liệt khước từ, lão nô...

Bất chợt có tràng cười vang đến:

- Nếu tiểu tử khước từ, sao hai không theo bốn tọa như Tôn Nhất Bình hiện giờ? Ha... ha...

Bất Thông lạnh giọng:

- Nhị vị đứng lên đi! Nếu lấy đầu Tôn Nhất Bình làm lễ vật, nếu nhị vị hoàn thành, Văn mỗ lập tức thu nhận vị như lời thỉnh cầu.

Cùng lúc đó, Dương Phi Thủ và Tôn Nhất Bình đồng loạt hiện thân!

Vút! Vút!

Hoa Vô Sắc lập tức lao đi:

- Mong trang chủ nhớ lời! Lão Sa! Chúng ta đã có lệnh! Lên!

Vút!

Sa Hồng Cát cũng lao về phía Tôn Nhất Bình với tiếng gầm phẫn nộ:

- Tên họ Tôn thất phu! Chính ngươi đã hại ta suýt nữa phải vong mạng! Đáng chết!

Vút!

Ào... Ào...

Dương Phi Thủ tuy có bất ngờ vì hành vi khác lạ của Sa Hồng Cát và Hoa Vô Sắc, nhưng lão vẫn cười:

- Tôn Nhất Bình! Giết! Ha... ha...

Đã bị Dương Phi Thủ khống chế, Tôn Nhất Bình quả nhiên đã biến thành công cụ đắc lực cho lão ma! Tôn Nhất Bình cười sằng sặc:

- Giết! Ha... ha...! Giết! ha... ha...

Vút!

Ào... Ào...

Nhìn Bất Thông vẫn trầm tĩnh đứng nhìn, Dương Phi Thủ lập tức ngưng cười:

- Ta chưa đến nơi nhưng ngươi vẫn biết là có Tôn Nhất Bình theo ta! Là người đoán bữa mà đúng hay thật sự đã luyện xong di học của Vô Danh Kỳ Nhân?

Chàng khinh khỉnh nhìn lão:

- Khẩu Thiệt vô bằng! Dù ta nói thế nào lão cũng không tin! Sao lão không tự ra tay để biết hư thật?

Dương Phi Thủ gầm vang:

- Đương nhiên ta phải ra tay rồi, dù ngươi chưa luyện hay đã luyện xong Hà Lạc công phu! Đỡ!

Vù... Vù...

Thấy lão ngay chiêu đầu đã dùng ngay thân pháp Vạn Quỷ Ảnh Nhân Thân và Quỷ Ảnh Nhiếp Tâm Trảo, Bất Thông biết vì lão không tin chàng đã luyện xong công phu Hà Lạc nên quyết tốc chiến tốc thắng.

Chàng tương kế tựu kế, vờ hoảng loạn lúc thi triển Thái Cực Huyền Ảo Bộ.

Chao ôi! Lão tuyệt tình thế sao?

Vút!

Ào... Ào...

Do công lực đã tăng tiến vượt bậc nhờ Dịch Thủy Tẩy Cốt và Kỳ Liên Hoa Tẩy Tâm, Bất Thông dễ dàng nhận định phương vị của lão nhưng vẫn vờ gằm thét:

- Lão không dám đương trường cùng ta đối chiêu sao? Đỡ!

Vù...

Ầm!

Vì nghe rõ lời quát của chàng nên lão phải nghĩ chàng chỉ nhờ may nên mới phát trúng kinh vào chiêu trảo thiên biến vạn hóa của lão!

Lão vẫn tiếp tục đấu pháp đang sử dụng:

- Nạp mạng!

Vút!

Ào... Ào...

Sau lần chạm kinh, Bất Thông nhận ra chân nguyên nội lực của chàng hoặc là bằng hoặc là phải hơn lão! Chàng phấn khích, quát thật to:

- Chưa chắc! Đỡ!

Ào... Ào...

Ầm!

Lại bị trúng kinh và còn bị chấn kinh bức lùi đội, Dương Phi Thủ thất thanh kêu:

- Người đã luyện xong Hà Lạc công phu?

Chàng bật cười:

- Lão có biết thì đã muộn! Đỡ!

Vù... Vù...

Kinh hoảng, Dương Phi Thủ vội tìm cách lách tránh:

- Vút!

Bất Thông nào dễ buông tha! Chàng bám theo.

- Đỡ!

Vút!

Vù... Vù...

Bất ngờ lão trụ vững thân hình và tự xoay thành vòng:

- Hãy xem Quỷ Ảnh Nhất Cự - Lãnh Khí Đoạt Hồn của ta!

Viu... Viu...

Chưởng kinh của chàng lập tức bị những tia kinh khí sắc lạnh của lão ma ngăn chặn.

Ào... Ào...

Ầm!

Giận dữ, chàng cũng trụ bộ, gương thẳng một ngón chỉ:

- Hà Lạc Phi Thiên Chỉ! Đỡ!

Viu... Viu...

Dương Phi Thủ lại xoay người:

- Xem đây!

Viu... Viu...

Ầm! Ầm! Ầm!

Bất Thông phải thi triển Thái Cực Huyền Ảo Bộ để tránh một vài tia khinh khí vô tình bay vào chàng!

Vút!

Lúc đó, có tràng cười ngạo mạn của Điền Trung vang lên:

- Thuộc hạ đã đến rồi! Môn chủ! Hãy cho thuộc hạ được tiếp lực! Ha... ha...

Điền Trung lao vút vào Bất Thông:

- Tiểu tử, đỡ!

Vút!

Vù... Vù...

Bất Thông căm giận tột độ, quật một kinh tận lực bình sinh:

- Chính lão là hung thủ sát hại gia phụ! Lão phải chết!

Ào... Ào...

Ầm!

Hự!

Nhìn thấy chàng chỉ một chiêu đã bức Điền Trung bay về phía sau gần ba trượng, Dương Phi Thủ bỗng đổi sắc vì có phần kinh tâm!

Nhưng thay vì lao vào chàng, lão lại dịch lùi và đưa tay đón lấy Điền Trung!

Được Môn chủ đón đỡ, Điền Trung thật sự cảm kích:

- Môn chủ...

Dương Phi Thủ gạt đầu và dùng một tay đặt và mệnh môn huyệt của Điền Trung:

- Người đừng nói nhiều! Ta biết người vẫn trung thành với ta!

Bất Thông thoáng nghi ngờ khi nghe Điền Trung bỗng kêu lên bằng một âm thanh kỳ lạ:

- Mô chủ, sao...

Dương Phi Thủ cười nhẹ:

- Điền Quy Nông cũng đã chứng tỏ lòng trung thành với ta, không lẽ người không bằng lệnh lang?

Điền Trung bỗng ưỡn người, âm thanh cứ lạc đi:

- Môn chủ...

Và Bất Thông vụt hiểu khi thấy Dương Phi Thủ ném Điền Trung qua một bên:

- Người đừng trách ta! Nếu chẳng có người, mười năm trước ta đã là minh chủ võ lâm rồi! Vì nghe theo người chờ người tìm di học Thiên Nhất Trang nên ta mới phải chậm trễ đến tận bây giờ! Người yên tâm, Điền Quy Nông cũng vừa xuống quỷ môn qua chưa lâu, người có theo vẫn còn kịp gặp mặt! Hừ!

Bất Thông kinh hãi găm lên:

- Lão cũng dùng Hấp Nguyên Đại Pháp?

Dương Phi Thủ cười ngạo nghễ:

- Thì sao? Thế người tưởng ta cam tâm để người dùng công phu Hà Lạc đả bại Dương gia một lần nữa sao? Hãy đỡ! Ha... ha....

Vù... Vù...

Thật không ngờ Dương Phi Thủ vừa độc ác lại vừa quỷ quyết, Bất Thông đành phải vận dụng toàn bộ sở học, quyết trừ khử một đại ma đầu nữa cũng của Dương gia:

- Hà Lạc Huyền Ảo Chưởng! Đỡ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Bất ngờ, từ phía Sa Hồng Cát và Hoa Vô Sắc có tiếng cười lồng lộng của Tôn Nhất Bình vang lên:

- Giết! Ha... ha...! Giết!

Ào... Ào...

Vội nhìn sang, Bất Thông thấy hai lão Sa Hồng Cát và Hoa Vô Sắc đang lâm vào cảnh màn treo sinh mạng! Chàng lập tức phát xạ một ngọn chỉ kình!

- Tôn thất phu! Đỡ!

Viu...

Nhưng tiếng quát của Dương Phi thủ cũng vang lên cùng lúc:

- Người phải đỡ thì đúng hơn! Ha... ha...

Ào... Ào...

Đang bối rối vì chưa biết phải làm như thế nào để vừa giúp hai lão kia vừa lo đối phó với Dương Phi Thủ, Bất Thông phải ngờ ngàng khi nghe tiếng Quy Nguyên vang lên:

- Đại ca chớ lo! Hãy giao Tôn Nhất Bình cho đệ! Đỡ!

Ào... Ào...

Không còn thời gian để suy nghĩ, Bất Thông lập tức hướng chỉ kinh về phía Dương Phi Thủ:

- Ta đâu quên lão? Đỡ!

Viu... Viu...

Ầm!

Và càng bất ngờ hơn khi chàng nghe Quy Nguyên hô hoán:

- Mẫu thân! Tôn Nhất Bình đã hủy diệt Tu La Viện! Mẫu thân mau giúp hài nhi báo thù cho Tu La Viện!

Có tiếng Đồng Hoàng Yến lo lắng:

- Nhưng phụ thân của hài tử...

Quy Nguyên gầm thét:

- Lão không phải thân phụ của hài nhi! Mẫu thân đừng vì lão cố tình đối gạt hài nhi! Hãy mau giúp hài nhi diệt trừ kẻ thù! Đây là cơ hội duy nhất nếu mẫu thân vẫn muốn hài nhi xem mẫu thân là mẫu thân của hài nhi!

Và mọi việc đều rõ khi Bất Thông nhìn thấy Đồng Hoàng Yến chỉ sau một thoáng phân vân quả nhiên đã lao đến giúp Quy Nguyên!

Có tiếng thét căm hờn của mẹ:

- Tôn ảo tặc! Ta phải giết ngươi! Giết! Ha... ha...

Ào... Ào...

Vù...

Ầm! Ầm!

Phấn chấn, Bất Thông bật kêu trước khi quật kinh vào Dương Phi Thủ:

- Hay lắm, Nguyên đệ! Ta thật sự hài lòng! Lão ma! Đỡ!

Ào... Ào...

Sự việc xảy ra chỉ khiến Dương Phi Thủ thêm căm giận:

- Tất cả đều phải chết! Ta phải giết tất cả, hủy diệt tất cả! Đỡ! Đỡ! Đỡ!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Ầm! Ầm! Ầm!

Bất Thông vội dùng bộ pháp, phối hợp với Hà Lạc Huyền Ảo Chưởng thượng thừa:

- Ác ma mau nạp mạng!

Vút!

Vù... Vù...

Ầm!

Lão bị chấn động do không kịp tránh!

Bất Thông vội lập lại lần thứ hai:

- Trúng!

Vút!

Vù...

Nào ngờ, lão cũng biến mất và tiếp đó là tiếng lão quát thịnh nộ:

- Xem chiêu!

Ào... Ào...

Ầm!

Sợ lão lại thi triển Quỷ Ảnh Nhất Cự nếu chàng để lão lơ tay, Bất Thông vận toàn lực hét:

- Phi Thiên Hà Lạc Chỉ! Đỡ!

Viu...

Do không kịp thi triển công phu tuyệt kỹ Dương Phi Thủ vội nhảy tránh.

Vút!

Bất Thông lập tức dùng bộ pháp bám theo như âm hồn bất tán:

- Đỡ!

Vút!

Ào... Ào...

Sở học của Ma Trung Tử quả nhiên đã bị Thái Cực Huyền Ảo Bộ khắc chế, Dương Phi Thủ chưa kịp lách tránh thì:

Ầm!

Đang lão đảo, lão cũng cố hết sức, để tự xoay người thành vòng:

- Hãy xem Quỷ Ảnh Nhất Cự - Lãnh Khí...

Bất Thông gầm lớn:

- Hà Lạc Phi Thiên Chỉ! Đỡ!

Viu... Viu...

Ầm! Ầm!

Bất chấp có vài tia kinh khí sắc lạnh rất có thể do tình cờ lao đến làm phương hại đến sinh mạng, Bất Thông bật tung người lao đến và thần tốc phát chiêu:

- Hà Lạc Huyền Ảo Chưởng! Trúng!

Vù... Vù...

Dương Phi Thủ do không kịp xoay người một lần nữa đành dùng Quỷ Ảnh Chưởng ngăn đỡ:

- Xem chưởng!

Ào... Ào...

Ầm!

Lão phát chiêu chậm hơn nên đành phải bị chấn kinh bức lùi!

Đây là cơ hội tốt cho Bất Thông khử trừ ác ma! Chàng lao đến!

Vút!

Nước chàng phải dừng lại vì vừa nhìn thấy có bóng dáng Mộ Dung Quang lao ập vào Dương Phi Thủ phía sau:

- Kẻ phản nghịch phải chết! Nằm xuống!

Ầm! Hự!

Dương Phi Thủ chưa kịp ổn định cước bộ thì Mộ Dung Quang, Đoàn Nhất, Đoàn Nhị lập tức vây kín xung quanh:

- Phải giết phản đồ! Đồ!
- Nạp mạng!
- Họ Dương người phải chết!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Yên tâm về phần Dương Phi Thủ, Bất Thông quay qua nhìn Văn Quy Nguyên!

Vì chàng phải thất kinh vì đang trông thấy cách phát chiêu quá ư liêu lĩnh của Văn Quy Nguyên.

Chàng vội lao đến với tiếng gào bắn loạn:

- Nguyên đệ đâu cần phải liêu mạng với thù nhân!

Trong cảnh trạng này, một Tôn Nhất Bình vừa cuồng tâm loạn trí vừa là kẻ đã nhờ Hấp Nguyên Đại Pháp đã tước đoạt chân nguyên của nhiều người nên nội lực cực kỳ uyên thâm, muốn đối phó với hạng người như vậy thì bốn người như Sa Hồng Cát, Hoa Vô Sắc, Văn Quy Nguyên và Đồng Hoàng Yến dù đang hiệp lực cũng khó thể đối phó! Và điều đó càng khó hơn khi họ không có sự tương đồng nhất quán!

Văn Quy Nguyên chỉ cậy trông vào một mình Đồng Hoàng Yến là mẫu thân, Đồng Hoàng Yến thì đang nghi kỵ Sa Hồng Cát và Hoa Vô Sắc, cũng như hai lão này vẫn có phần nghi kỵ ngược Đồng Hoàng Yến và Văn Quy Nguyên!

Do không có sự nhất quán, Sa Hồng Cát và Hoa Vô Sắc nếu trước đó đã bị Tôn Nhất Bình đả thương suýt chết thì sự có mặt của hai lão lúc này hầu như không giúp ích gì cho Văn Quy Nguyên!

Hoặc vì lý do này, hoặc do ẩn tình khó hiểu nào đó, Văn Quy Nguyên cứ luôn tìm cách lẫn xả vào Tôn Nhất Bình đã loạn trí cuồng tâm!

Lúc Bất Thông hô hoán là lúc Văn Quy Nguyên vận dụng Tu La Âm Minh Chưởng để tận lực lao thẳng vào chưởng Xích Dương của Tôn Nhất Bình!

Tiếng hô hoán của chàng có phần nào làm khích nộ Đồng Hoàng Yến khiến mục cũng dốc toàn lực lao vào Tôn Nhất Bình, khí thế như muốn lấy mạng đổi mạng:

- Ác tặc! Ta quyết liêu chết với lão tặc!

Ào... Ào...

Tôn Nhất Bình tuy phát cuồng nhưng công phu bản lãnh dầu sao cũng nhanh nhạy, cứ như lão từng là trang chủ Thiên Nhất Trang, trước khi vờ giao Thiên Nhất Trang lại cho Văn Quy Nguyên! Lão lại tận lực phát huy Xích Dương Chưởng:

- Giết! Ha... ha...! Giết!

Ào... Ào...

Bất Thông dù nhanh nhưng khi lao đến thì vẫn chậm hơn tiếng chạm kinh.

Ầm! Ầm!

Nhưng dầu sao chàng cũng kịp đưa tay đón đỡ thân hình Văn Quy Nguyên không hiểu sao cứ lảng lạng khuyu xuống!

Vừa đỡ Văn Quy Nguyên vào tay, Bất Thông nghe tràng cười cuồng loạn của Tôn Nhất Bình vang lên bên tai:

- Giết! Ha... ha...! Giết!

Phần nộ, Bất Thông quắc mắt nhìn thẳng vào đôi mắt hoàn toàn lạc thần của Tôn Nhất Bình:

- Lão muốn chết!

Vẫn xạ vào Tôn Nhất Bình một ngọn chỉ kinh Hà Lạc Phi Thiên, Bất Thông sau đó tức tốc dịch lùi và mang Văn Quy Nguyên theo!

Vút!

Ầm!

Tôn Nhất Bình đương nhiên phải bị chỉ kinh của Bất Thông đẩy bật về phía sau và lập tức bị mục Đồng Hoàng Yến từ phía sau lao đến:

- Lão cẩu! Ta giết ngươi!

Vù... Vù...

Đúng lúc này, tiếng gầm đặc ý của Mộ Dung Quang bỗng vang lên làm Bất Thông động tâm:

- Hãy xem Quỷ Ảnh Hư Vô Chỉ!

Viu...

Chàng nhìn qua, kịp lúc trông thấy lão Dương Phi Thủ giờ hoàn toàn xác xơ rất thảm hại. Và với ngọn chỉ kinh kia của Mộ Dung Quang, lão Dương Phi Thủ nếu không mất mạng thì phải nói là rất lạ!

Định dật Văn Quy Nguyên nằm xuống, Gia Cát Phàm bỗng xuất hiện bên cạnh chàng:

- Người có biết Quy Nguyên chính thật là cốt nhục Văn gia?

Chàng hiểu tại sao Gia Cát Phàm hỏi câu này, chàng gật đầu bảo:

- Văn bối biết rồi! Xá đệ bị như thế này là do luyện công phu Tu La lúc chưa có đủ công lực. Vừa rồi lại còn phải tận lực giao chiêu với Tôn Nhất Bình!

Tiếng kêu thất thnh của Đồng Hoàng Yến bỗng vang lên, cùng một lúc với tròng cười ằng ặc thật kỳ quái của Tôn Nhất Bình:

- A...! Lão cẩu! Người... người...

- Ặc... Ặc... Ặc...

Bất Thông lập tức giao Văn Quy Nguyên cho Gia Cát Phàm:

- Nhờ chưởng môn trông nom hộ. Văn bối...

Gia Cát Phàm lắc đầu:

- Người không cần nôn nóng! Họ đã đến lúc đồng qui ư tận rồi!

Kinh hoảng, chàng quay đầu nhìn lại phía sau.

Tôn Nhất Bình tuy đang bị Đồng Hoàng Yến dùng hai tay phanh rộng lồng ngực khiến ngũ tạng lục phủ phải phơi bày nhưng miệng lão vẫn cứ ngoạm chặt vào huyết hầu lộ của Đồng Hoàng Yến! Song phương cứ thả sức hành hạ đối phương theo cách riêng của mỗi người!

Nhìn thảm trạng vừa kinh khiếp vừa bất nhẫn, Bất Thông định lao đến để ban cho họ cái chết nhẹ nhàng! Nhưng một việc khác lại xảy đến khiến chàng phải dừng lại.

Điền Trung không hiểu đã tỉnh lại từ lúc nào và đã bắt đầu mục kích thảm cảnh được bao lâu, với sức cùng lực kiệt do đã bị Dương Phi Thủ tước đoạt chân nguyên, lão âm thầm bò đến và bất ngờ chồm lên lôi Tôn Nhất Bình ngã vật xuống!

Phịch!

Bị ngã nhưng vẫn bị Đồng Hoàng Yến ngoáy hai tay vào nội tạng, Tôn Nhất Bình càng thêm phát cuồng, dùng một tay hất cổ Đồng Hoàng Yến ra! Vô tình tay đó lại vớ trúng Điền Trung, Tôn Nhất Bình lập tức bấu chặt khiến Điền Trung suýt phải buông bỏ ý định!

Tuy nhiên, với mãnh lực phi thường, Điền Trung chồm hẳn thân hình lên người Tôn Nhất Bình và thừa cơ hội ngoạm luôn vào huyết hầu lộ của họ Tôn.

- Ặc... Ặc...

Bất Thông nhìn thấy và biết Điền Trung muốn làm như thế để báo thù cho Đồng Hoàng Yến!

Đang nhìn đến ngáy người, tiếng kêu bi thảm của Dương Phi Thủ vang lên làm chàng sức tỉnh:

- Mộ Dung Quang! Ta...! A... A...

Chàng khẽ chớp mắt, thế là xong, lão ác ma Dương Phi Thủ cuối cùng cũng đền mạng! Cho dù không phải chính tay chàng hạ thủ nhưng lão đã chết, thế là đủ!

Không nỡ nhìn cái chết đang chậm chậm đến với Tôn Nhất Bình, Đồng Hoàng Yến và Điền Trung, Bất Thông quay lại với Gia Cát Phàm và Văn Quy Nguyên!

Biết chàng định hỏi gì, Gia Cát Phàm bảo:

- Du Thừa Phong và các phái có lẽ cũng sắp đến nơi! Bọn ác ma đã bị diệt trừ, người yên tâm và nên tìm cách cứu tỉnh Quy Nguyên!

Chàng gật đầu:

- Xá đệ chỉ tạm thời bị tắc nghẽn kinh mạch, vẫn bối đã quen cách điều trị rồi!

Dứt lời, chàng bắt đầu xem kinh mạch của Quy Nguyên, bắt đầu từ hai huyết Khúc Trì ở hai bên huyết Khúc Trì ở hai bên khuỷu tay!

Đang chuyên chú thực hiện điều này, Bất Thông bỗng giật mình khi nghe Gia Cát Phàm đột nhiên kêu lên:

- Sao chư vị nhìn Bất Thông bằng ánh mắt thù địch? Không lẽ...

Chàng quay nhanh lại và quả nhiên thấy những đôi mắt thù nghịch của Mộ Dung Quang, Đoàn Nhất và Đoàn Nhị đang dành cho chàng!

Chàng vội đứng lên, dùng thân che chắn cho Quy Nguyên!

Chính lúc đó, chàng nghe Mộ Dung Quang gằn giọng:

- Cung chủ của bọn ta đâu? Mọi người ai cũng thấy Cung chủ cùng đi với người, sao bây giờ chỉ có một mình người xuất hiện?

Bất Thông nghe và hoang mang.

- o O o -